Одного разу ми з Мишком сиділи у мене вдома і готували уроки. Раптом знадвору долинув мелодійний дзвін.

Мишко перехилився через підвіконня й охнув:

— Оце так! Поглянь!

Позіхнувши, я підійшов до вікна і виглянув на вулицю.

У кінці двору стояв мій сусід Василько і тримав у руках новенький велосипед.

— І де він його взяв? — заздрісно мовив Мишко.— Не "Жигулі", але техніка.

— Може, чужий?

— Треба дізнатись,— вирішив Мишко.

Ми кинулись на вулицю.

Зробивши два кола по двору, Василько нарешті зупинився і звисока поглянув на нас.

— Де взяв? — поцікавився Мишко, ніжно погладивши велосипед по фарі, яка виблискувала дзеркальним нікелем.

— Подарували. Ти руки мив?

Василько потягнув велосипед ближче до себе і подалі від Мишка.

Це зовсім вивело Мишка з рівноваги.

— Ти що, в музеї його виставляти зібрався? — кинув єхидно.— Пильнуєш, ніби кришталеву вазу.

Василько сердито закопилив губу.

— Заздрісно, що в тебе такого немає? — буркнув, надувшись, як сич.

— Аніскілечки! — тупнув Мишко ногою.— Було б на що дивитися. Я теж куплю. Можливо, навіть автомашину.

Василько залився сміхом.

— Довго тобі доведеться пішки ходити, підошви терти!

Мишко спохмурнів. Йому й справді хотілося мати свого велосипеда.

Василько змилосердився:

— Гаразд. Можете поторкати. Я потім його протру. Ось і ганчірку спеціально ношу із собою.

Ми несміливо, наче до ракети, підступили до велосипеда й заходилися його розглядати. Мишко, як заправський гонщик, двічі стукнув черевиком по колесу, ніби перевіряючи його на міцність перед далекою дорогою й перепитав:

— Не слабувато?

Василько розвів руками.

— Норма. Це ж тобі не футбольний м'яч.

— Частіше повітря міняй,— повчав Мишко.

— Де? — застиг Василько з відкритим ротом.

— У камерах! Щоб завжди було свіже. Воно тоді буде м'якше.

— Ти не жартуєш?

— Моя справа попередити,— присів Мишко біля педалей.— А то як хочеш. У мого сусіда Павла Петровича мотоцикл. Так він кожного дня свіже повітря качає.

Мишко довго лазив біля велосипеда і, вимазавши руки по самі лікті у мастило, нарешті категорично заявив:

— Не подобається він мені.

Василька ніби хто лозиною шмагонув по руках. Аж сіпнувся бідолаха.

— Це ж чому?

— Бракований. Ледве купи тримається. Полетиш ти з нього сторч головою в канаву.

Запала коротка пауза. Я здивовано дивився на Мишка, а той, мов нічого і не трапилося, обтрушував від пилу штани. Діагноз велосипеду він встановив так швидко, немов цим займався щодня і по кілька разів.

На Василька шкода було дивитись. Стояв зелений, наче його щойно з річки витягли.

— Це ти вигадав тому, що я не дав проїхати,— зиркнув він на Мишка.

— Щоб я сів на оцю купу металу? — пхинькнув Мишко.— Та ніколи! Мені жити набридло, чи що! — І, плюнувши на землю, відійшов убік.

Вхопивши мене за руку він наказав: — Ходімо футбол дивитися. Даремно лише, час гаємо.

Василько глянув на мене.

— Ти теж так думаєш?

Я оглянув велосипед. Після короткої паузи зітхнув:

— Не спеціаліст.

Василько довго розмірковував, а потім попросив мене:

— Ану сядь, помахай педалями. Проїдешся — сам переконаєшся.

Вони вдвох з Мишком притримали велосипед і, коли я зручно вмостився на м'яке сидіння, підштовхнули. Вітер засвистів у моїх вухах. Доріжка стрічкою полетіла під колеса. Зробивши три кола, я впав прямо на клумбу.

— Поламався! — загукав Мишко.— А я що казав?

Василько мало не плакав. Проте швидко заспокоївся — велосипед був цілий.

Мишко набрався духу і заявив:

— Давай я сам.

Він скочив у сідло, ніби на спину гарячого скакуна.

Зробивши одне коло, наказав мені:

— Ану чіпляйся за багажник.

Мене двічі просити не довелося. За хвилину я вже зручно вмостився позаду Мишка, балансуючи руками, стараючись зберегти рівновагу.

Велосипед порипував, але все ж котився доріжкою.

Незабаром Мишко наказав і Вильку сісти на раму.

— Перевіримо на вантажопідйомність.— І скомандував: По-о-їхали!

Та Мишкові й цього було мало. Він заявив, що для надійності експерименту необхідно прив'язати на багажник рейку, що лежала під парканом. Ми втрьох насилу її підтягли. Зняли із штанів ремені. Прив'язали. Велосипед аж стогнав! І знову зайняли свої місця. Проте проїхати далеко не пощастило. За кілька метрів лопнула камера. Ми сторч головами полетіли на землю. Мишко лементував, мов недорізане порося.

Вибравшись з-під велосипеда, ми довго віддихувались. Мишко лаявся.

— Купа металу! — горлав на все подвір'я.— Я вам що казав! Тут не тільки шина лопнула, а й колесо зігнулося, ніби вісімка.— І, поглянувши на Василька, визвірився:

— І де ти взявся із цим мотлохом на нашу голову? Не витримав велосипед випробування. Куплять новий — шукай мене. Я фахівець — допоможу обкатати.